

Българе—ти припознавахъ тѣхъ мысль и нѣкои си наздраво бѣхъ ся захванѣли да ихъ приведѣть и на дѣло. Тогась още не знаяхъ за вѣстници, чрѣзь кои—то да можѣть да запознаѣть свои—ты съотечественници съ гърцкы—ты мысли. При всичко—то имъ напрѣганіе не можяхъ да направять въ цариградъ еднѣ срѣдѣ (клубъ, дружество) псевдо—политично—народно—книжевиѣ. Нѣ дружественнѣ срѣдѣ имаше, и въ неѣхъ ся появилахъ Петръ и Ясень.

Извѣстно е, че ти трѣбвало да идѣть най—напрѣдъ въ кѣщѣ—тѣхъ на уйка си, коморника.

Коморникъ—тѣхъ ги пріе съ отворены рѣцѣ, освѣнѣ що ся е съблзнилъ отъ тѣхно—то пѣтническо облѣкло и начинѣ, както сѣхъ пѣтували, а така ся съблзнилъ, щото не щеше ни да говори съ тѣхъ, па ни да ся поздрави, додѣхъ ги не видѣ у новомодны туники. Това бѣ третій день послѣ оня случай, кой—то, описанъ въ прѣдне—то отдѣленіе.

— Какъ е, мои сестрины сынове! извика. Поздравлявамъ вы и твѣрдѣ много ми е драго, дѣто сте дошли. Що прави братъ ви Юваннѣ ?

Петръ отговори вуйчу си на поздравленіе—то. Па и ни Ясень ся не утикваше и той у помодно—то облѣкло ся промѣни, стана съвсѣмъ другъ человекъ. Отъ лице—то му ся изгубихъ тѣга и жалость, на тѣхно мѣсто дойде смѣяніе отъ добръ тонъ. Уйчо имъ ги изгледваше отъ главѣ до пятѣ.

— Съвсѣмъ добръ изгледате! рѣче. Сънце—то вы е малко опърливо и рѣцѣ—тѣхъ ви сѣхъ огрубелы, нѣ то вечъ всичко ще ся поправи. Друго—лече изгледате съвсѣмъ като млади хора отъ высокъ родъ, и още сега можѣ да ви честитѣхъ, че щете можете да успѣете въ младежи—ты въ столицѣ—тѣхъ, а особно въ двора.

Коморникъ—тѣхъ бѣше чиновникъ въ двора на Андроника I.